

BUITENLANDSCH OVERZICHT.

Maandag den 7^{den} Februari begon het proces tegen Emile Zola, den schrijver van den bekenden brief aan den President der Republiek: *F'accuse*, en tegen den uitgever van het blad *l'Aurore*, waarin die brief was opgenomen en verschenen, A. Perreux. De vervolging geschiedde op last van den minister van justitie, bij wien een daartoe strekkend verzoek van den minister van oorlog, generaal Billot, was ingekomen. In dat verzoek werd gezegd, dat weliswaar de brief grievende beledigingen en laster tegen verschillende militairen en den krijgsraad van 1894, die Dreyfus veroordeelde, bevatte, maar dat deze terzijde gelaten moesten worden, zoowel omdat de hooge militairen boven zulken smaad verheven waren, als omdat de beslissing van genoemden krijgsraad niet meer in discussie kon worden gebracht. Wat echter wel vervolgd moest worden, zoo luidde het verder, zonder opgave van speciale redenen, was de smaad tegen den tweeden krijgsraad gepleegd, die in Januari 1898 den majoor Esterhazy vrijspak. En zoo werden de beide beklagden gedagvaard om vervolgd te worden wegens deze zinsneden uit den brief:

1°. Een krijgsraad heeft op bevel een Esterhazy durven vrijspreken, hetgeen de laatste kaakslag is, toegebracht aan alle waarheid, aan alle gerechtigheid; —

2°. De rechters van dezen krijgsraad hebben een onbillijk vonnis gewezen, dat voor altijd op onze krijgsraden zal drukken en dat hun uitspraken voortaan steeds in verdenking zal brengen. De eerste krijgsraad heeft onverstandig kunnen zijn, de tweede is kortweg misdadig; —

3°. De tweede krijgsraad heeft op bevel een onwettigheid gedekt, en op zijn beurt de juridische misdaad begaan van willens en wetens een schuldige vrij te spreken.

De zwakheid van deze strafvervolging is zeer duidelijk. Als het misdrijf van smaadschrift gepleegd is, dan is dat niet gepleegd door middel van de aangehaalde zinsneden, maar door middel van den geheelen brief, waarvan die zinsneden trouwens niet eens de heftigste zijn. Ging het argument op dat de hooge officieren boven deze beledigingen verhever zijn, dan zou er in denzelfden gedachtengang nooit sprake kunnen zijn van eenige vervolging wegens laster, gepleegd tegen het hoofd van den staat, de regering, de openbare instellingen, het leger, de rechtspraak, enz. De vraag ware dan alleen maar, waar men de grens zou moeten trekken; een grens welke hier, weinig vleiend, getrokken is tusschen de hooge officieren en de leden van den tweeden krijgsraad, — die dus niet boven den laster verheven zijn? Anderzijds is er geen geldige reden te bedenken, waarom het vonnis van den krijgsraad van 1894 niet meer in discussie gebracht zou mogen worden en dat van den krijgsraad van 1898 wèl. Het zijn dan ook enkel politieke gronden, waarop de dagvaarding werd gesteld gelijk zij gesteld is. En dit stempelt het geheele